

Som hjorten der tørster ved søen

Andante moderato ♩=69

Tekst: Iben Krogsdal
Musik: John Frandsen

Som hjor - ten der tør - ster ved sø - en og skri - ger af u - be - vidst

savn som løf - ter de tun - ge ge - vi - rer mod mør - kets for - stør - re - de

favn så - dan har jeg skre - get af læng - sel i - gen - nem den dag - li - ge

træng - sel og ud af mit blod - rø - de savn.

Jeg sitrer med blodtrykket dæmpet
og mødes til brunch med en ven
vi fanger mirakler i solen
men så er jeg ensom igen
for snart skal jeg falde alene
fra aldrens projektløse scene
og klamre mig panisk til den.

Hvorfor er der ingen der hører
de bønner der ætser min mund?
Skal mørket kun snurre og dreje
om sjælen sekund for sekund?
Og er du der, Gud, hvor du råder
på næsten ubærlige måder
og uden en ordentlig grund?

Jeg så den i barndommens skove
jeg så den i stuerne grå
det guldaldermalede ansigt
den måde den stirrede på
i vandspejlet dådyrets øjne
de voksnes forklarede løgne
jeg så og jeg så og jeg så

Min hjort er herinde, den tørster
ved kranieskovsøens bred
et byrum har tårnhøje skygger
af indsunken virkelighed
er dette det hele – det hele?
Er verden kun enkelte dele?
Er dette det eneste sted?

Jeg håber du kaster dit øje
på dagens atomiske brud
at dybt i min afmagts tunneller
skal vejen igen føre ud
en dag skal jeg stige tilbage
igennem den yderste klage
og gispe: Så var du der, Gud!